

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 26 เทศกาลธรรมดาปี A

(วันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 2017)

พี่น้องที่รัก คำพูดและการกระทำต้องควบคู่กันไปเสมอจึงจะสมบูรณ์ กระทำอย่างเดียวกันก็ไม่ได้ พูดอย่างเดียวกันก็ไม่ได้ แต่ถ้าทั้งสองอย่างไม่สอดคล้องกัน เราจะเลือกเอาอย่างไหน? อับราฮัม ลินคอล์น ประธานาธิบดีคนที่ 16 ของสหรัฐอเมริกาเคยกล่าวไว้อย่างน่าประทับใจว่า “การกระทำเสียงดังกว่า คำพูด” มันก็จริงของท่าน เรื่องบางเรื่องอาจไม่ต้องการคำอธิบายเพราะการกระทำได้พูดและอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างไปหมดแล้ว ผู้รับของท่านบอกในทำนองเดียวกันว่า “หนึ่งการกระทำ สำคัญกว่าพันคำพูด” คำพูดก็แค่มัดจำ การกระทำต่างหากที่มัดใจ ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงเล่าอุปมาเรื่องบุตรสองคนซึ่งพูดสิ่งหนึ่ง แต่ทำอีกสิ่งหนึ่ง เมื่อพ่อขอร้องให้บุตรคนแรกไปทำงานในสวนองุ่น เขาตอบปฏิเสธทันทีว่า “ลูกไม่ยอมไป” (มธ 21:29) แต่หลังจากที่ได้คิดทบทวนใหม่อีกครั้ง เขาเปลี่ยนใจและตัดสินใจไปทำงานในสวนองุ่นตามความปรารถนาของพ่อ ส่วนบุตรคนที่สอง เมื่อพ่อขอร้องให้เขาทำในสิ่งเดียวกันกับบุตรคนแรก เขาตอบรับด้วยความสุภาพทันทีว่า “ครับพ่อ” (มธ 21:30) แต่แล้วเขาไม่ได้ไปทำงานในสวนองุ่นตามที่เขารับปากไว้ จากนั้นพระเยซูเจ้าทรงถามว่า “สองคนนี้ใครทำตามใจพ่อ” (มธ 21:31) แน่นนอน เป็นบุตรคนแรก ซึ่งเป็นคนเดียวกันกับคนที่ตอบปฏิเสธคำขอร้องของพ่อของเขา เราต้องเข้าใจว่าพระเยซูเจ้าทรงเล่าอุปมาเรื่องนี้ในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มเพียงสองสามวัน ก่อนที่บรรดาหัวหน้าสมณะและผู้อาวุโสของประชาชนจะร่วมมือกับทหารชาวโรมันจับกุมและตัดสินประหารชีวิตพระองค์ เป็นเวลาสามปีที่พระองค์ได้เทศน์สอนประชาชน เชื่อเชิญพวกเขาให้เป็นทุกข์กลับใจและเชื่อฟังข่าวดีแห่งพระอาณาจักรของพระเจ้า แต่สุดท้ายพระองค์ทรงค้นพบว่าบรรดาคนบาปในสายตาของคนทั่วไป อย่างเช่น คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณี ต่างหากที่ตอบรับการเชื่อเชิญของพระองค์ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่าน” (มธ 21:31) ส่วนบรรดาหัวหน้าสมณะและผู้อาวุโสของประชาชนทั้งหลาย แม้ว่าหลังจากที่รู้และเข้าใจถึงต้นกำเนิดและความเป็นพระเจ้าของพระเยซูเจ้าแล้ว พวกเขายังคงปฏิเสธและต่อต้าน แทนที่จะเชื่อในความจริงที่พวกเขาค้นพบประการนี้ ก่อนหน้านี้พวกเขาได้ปฏิบัติต่อนักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างด้วยท่าทีแบบเดียวกัน พวกเขารู้ว่าคำสั่งสอนของนักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างมาจากพระเจ้า แต่พวกเขากลับไม่ยอมรับความจริงดังกล่าวนี้ เหมือนที่พระเยซูเจ้าทรงบอกพวกเขาตรงๆ ว่า “ท่านทั้งหลายเห็นดังนี้แล้ว ก็ยังคงไม่เปลี่ยนใจมาเชื่อยอห์น” (มธ 21:32) บางครั้งคาทอลิกที่ศรัทธาหลายคน รวมทั้งพระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวชทั้ง

ชายและหญิงด้วย มัวแต่สาละวนอยู่กับการพิสูจน์ว่าตนเองถูกต้องจนลืมฟังเสียงมโนธรรมและเสียงของพระเจ้า

ในอุปมาเรื่องนี้บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีเปรียบเสมือนบุตรคนแรกที่ตอบปฏิเสธในตอนแรก แต่ต่อมาได้ทำสิ่งที่พ่อต้องการ ส่วนบรรดาหัวหน้าสมณะและผู้อาวุโสของประชาชนเปรียบเสมือนบุตรคนที่สองที่ตอบรับทันทีด้วยความกระตือรือร้น แต่แล้วไม่ได้ไปทำงานในสวนองุ่น กลุ่มหนึ่งอาจไม่มีถ้อยคำที่ไพเราะเสนาะหู่ แต่มีกิจการที่ดีงาม ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งมีถ้อยคำที่ไพเราะเสนาะหู่ แต่ไม่มีกิจการที่ดีงามซึ่งสอดคล้องกับถ้อยคำเหล่านั้น พวกเขาเป็นตัวแทนประชาชนสองกลุ่มซึ่งมีวิถีทางแตกต่างกันในการติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้า ในสังคมของเรามีประชาชนที่ไม่มีถ้อยคำไพเราะเสนาะหู่ อย่างเช่น คนที่ไม่ประกาศความเชื่อของตน คนที่ไม่ไปวัด คนที่ไม่อธิษฐานภาวนา แต่หลายครั้งเมื่อมีความอยุติธรรมเกิดขึ้นในสังคม พวกเขาเป็นคนกลุ่มแรกที่ลุกขึ้นและประณามมัน หรือเมื่อมีประชาชนประสบภัยพิบัติน้ำท่วม พวกเขาเป็นคนกลุ่มแรกออกไปช่วยเหลือ ทั้งบริจาคสิ่งของจำเป็นและช่วยรณรงค์ขอความช่วยเหลือจากผู้มีน้ำใจดีทั้งหลาย ที่ไหนมีความอดอยากหิวโหยหรือแผ่นดินไหว พวกเขาจะพยายามประหยัดเงิน บางครั้งต้องดูบุกหริ่น้อยลง เพื่อเก็บเงินส่วนที่เหลือไปช่วยเหลือเหยื่อภัยพิบัติเหล่านั้น ประชาชนเหล่านี้อาจไม่มีถ้อยคำไพเราะเสนาะหู่ที่จะพูดกับพระเจ้าหรือเกี่ยวกับพระเจ้า แต่เมื่อพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ พ่อคิดว่าพวกเขากำลังทำสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องให้เราทุกคนทำ ในเวลาเดียวกันในสังคมของเรามีประชาชนที่มีถ้อยคำที่ไพเราะเสนาะหู่ด้วย อย่างเช่น คนที่มาวัดเป็นประจำทุกวันอาทิตย์และพูดกับพระเจ้าว่า “อาแมน” หรือ “ข้าพเจ้าเชื่อ” หลายคนอาจสวมสร้อยคอที่ห้อยกางเขน หรือเหรียญรูปแม่พระ หรือนักบุญต่างๆ ซึ่งเป็นวิถีทางหนึ่งในการประกาศความเชื่อ แต่บางครั้งเมื่อถึงเวลาที่เขาต้องทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อสนับสนุนสิ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า เขากลับไม่กล้าทำหรือลังเลใจที่จะทำ ระวังให้ดี ถ้าเราเป็นเหมือนบุคคลดังกล่าวและยังดำเนินชีวิตต่อไปเรื่อยๆ แบบนี้ วันหนึ่งพระเยซูเจ้าอาจบอกเราเหมือนที่ได้ทรงบอกบรรดาหัวหน้าสมณะและผู้อาวุโสของประชาชนว่า “คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่าน” (มธ21:31) นั่นคือ ประชาชนกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่เราจะเข้าสวรรค์ก่อนเรานั้นเอง

พี่น้องที่รักอันที่จริงแล้วอุปมาในพระวรสารวันนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับบุตรไม่ดีสองคน ถ้าจะถามว่าบุตรคนไหนในสองคนนี้ที่เราคิดว่าเป็นบุตรในอุดมคติของเรา คนที่ปฏิเสธแบบหัวนงๆ ต่อหน้าพ่อของตน แต่ต่อมาเปลี่ยนใจและไปทำงาน หรือคนที่ตอบรับด้วยความสุภาพ แต่แล้วไม่รักษาคำพูดของตน คำตอบก็คือ ไม่ใช่ทั้งสองคน พ่อคิดว่าบุตรธิดาในอุดมคติของเราแต่ละคนควรเป็นคน ที่ตอบรับคำขอร้องของพ่อแม่ด้วยใจสุภาพต่อมตน แล้วออกไปทำตามสิ่งที่พวกท่านขอร้อง นี่แหละคือบุคคลที่เราทุกคนควรจะเป็น นั่นคือ ชายหญิงที่ประกาศความเชื่อของตนด้วยคำพูดและกิจการ อย่าลืมพระดำรัสเตือนของพระเยซูเจ้าที่ว่า “คนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า’ นั้น มิใช่ทุกคนจะได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์นั้นแหละจะเข้าสู่สวรรค์ได้” (มธ7:21) ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน